

Bayer Zsolt: Vigyázó szemeink

2015 január 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nagy a választék, már majdnem káosz, hogy hová is vessük vigyázó szemeink. Pár hete még Párizsra vetettük, mert erre emlékeztettek bennünket Batsányink eredeti szándékától és jóhiszem? naivitásától teljesen függetlenül a Charlie Hebdo kapcsán.

S addig meresztgetjük a szemünket, hogy már nem látunk semmit sem.

Leginkább azt nem látjuk, hogy ha 1789 a Charlie Hebdóba torkollott, akkor nem volt semmi értelme. Azt pedig végképp nem szabad látnunk, hogy 1789 szükségszer?en torkollott a Charlie Hebdóba, vagyis szükségszer?en nem volt semmi értelme. És az sem vigasztaló, hogy Sartre szerint a véletlen az a szükségszer?ség, amelynek feltétlenül be kell következnie. Apropó! Sartre…

? az európai baloldal – ezen belül a kommunisták – egyik pápája. A megfellebbezhetetlen. Az orákulum. Ezért érdemes ?t szóba hozni terrortámadások idején. Hiszen Sartre volt a terror legnagyobb hatású és tekintély? apologétája a maga idejében. Az 1960-ban megjelent *A dialektikus ész kritikája* cím? m?vében fejti ki ebbéli nézeteit. „A terror a szabadság kulcsa” – véli Sartre, aki szerint a fegyveres er?szaknál nincs magasabb rend? emberi min?ség. Az ember „maga is cselekv? része a történelemnek, olyannyira, hogy nem térhet ki az adott struktúrák lerombolása el?l, hogy újabbakat hozzon létre helyettük, amelyek majd újra meghatározzák ?t”. Ezt Foucault-val folytatott nyilvános vitája során fejti ki.

De ez igazán semmi ahhoz képest, amit az 1972-es müncheni olimpia terrorba fojtása után kifejtett. A terror

„szörny? fegyver, de az elnyomott szegényeknek nincs más eszközük” – jelentette ki azt követ?en, hogy a Fekete szeptember nev? palesztin terrorszervezet megtámadta az olimpiai faluban az izraeli sportolók szállását és több embert meggyilkolt. S mivel Sartre annak idején helyeselte az algériai FLN terrorcselekményeit, mindjárt párhuzamot is vont az FLN és a Fekete szeptember között, mondván, azok a franciák, akik elfogadják az algériaiak terrorját, amellyel a szabadságukért küzdenek, el kell fogadják a palesztinok terrorját is.

Aztán a mester 1974-ben még meglátogatta börtönében Andreas Baadert is, a Vörös Hadsereg Frakció terrorszervezet vezet?jét is, s bár Baader a látogatás után kijelenti, hogy „barátot vártam, de helyette egy bíró érkezett”, azért a látogatás puszta ténye mégis csak a támogatás, vagy legalábbis a megértés gesztusa volt. De ekkor már túl vagyunk ’68-on. Amelynek egyik csúcspontjaként a Le Monde-ban azt követelik a „lázadó diákok”, hogy ne legyen büntethet? a kiskorúakkal folytatott szexuális viszony. A követelés aláírói között Daniel Cohn-Bendit mellett ott van Sartre is. De ez semmi ahhoz a tényhez képest, hogy a másik ikon, Sartre nagy vitapartnere, Foucault a hetvenes-nyolcvanas években élettársával, Daniel Defert-rel a San Franciscó-i homoszexuális szadomazochista szubkultúra boldog és vidám tagja volt.

Nehéz szabadulni attól a rettegést?l, hogy ez az európai baloldal öröksége. És ebb?l n?tt ki mindaz, ami ma liberalizmusként határozza meg önmagát. S e kijelentések sommás és igazságtalan leegyszer?sítése ellenére nehéz megkerülni azt a kérdést, hogy ez a mai európai baloldal miképpen számol el ezzel a (Lukács Györggyel súlyosbított) sartre-i örökséggel. A terrorhoz, er?szakhoz f?z?d? viszonyával. És azzal, hogy mindaz, amit ?k a szabadságról gondolnak, tíz- és százmilliók számára az élhetetlen életet jelenti. S hogy az általuk felvetett és halálosan komolyan vett problémák dönt? többsége a társadalmak normális (szerintük ókonzervatív, meghaladott, ?skövület) része számára egyszer?en nem létez? probléma.

S miképpen viszonyulnak ahhoz a tényhez, hogy a baloldal hosszú-hoszszú évtizedek óta most el?ször és pont Görögországban tett fel fontos kérdéseket. Ugyanis „a nevetséges magyarországi sajtó átlátszó hazugságaira ügyet se vetve” (ebben TGM-nek igaza van!) bátran kijelenthetjük: azért, mert politikai elitjük hosszú éveken át összevissza hazudozott nekik, mert minden létez? adatot meghamisítva kerültek be az euróövezetbe, mert nyakló nélkül kapták a pénzt (v.ö. „Nincsen sok választás. Azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk. […] Az isteni gondviselés, a világgazdaság pénzb?sége, meg trükkök százai – amir?l nyilvánvalóan nektek nem kell tudni – segítették, hogy ezt túléljük. Nincsen tovább. Nincsen.” Gyurcsány Ferenc, ?szöd).

Szóval mindezért nem lehet elvárni a görögökt?l, hogy lenyeljék a harmincszázalékos munkanélküliséget, jövedelmeik megkurtítását, nyugdíjuk elvesztését és mindazt, amivel az Európai Bizottság, az Európai Központi Bank és a Nemzetközi Valutaalap „szentháromsága” kecsegteti ?ket. Ezért érvényes a Sziriza összes kérdése. TGM-nek ebben is igaza van: „A Sziriza, bár kommunista csoportokból áll, nem hirdet és nem hajt végre kommunista forradalmat. Ilyen forradalom – békés forradalom se – nem lehetséges most (…) A proletariátus mint politikai szubjektum nem létezik többé; az Októberi Forradalom projektje gyalázatosan összeomlott.”

TGM-nek egy dologban nincs igaza: hogy a marxizmus megoldást jelentene bármire is. De ahogy ? mondja, a Sziriza „számol az európai er?viszonyokkal, a nemzetközi baloldal gyöngeségével, ellenfelei gátlástalanságával, az ancien régime mindenkori ravaszságával és ügyességével. Ugyanakkor támadása a már lejáratott és egyre gyöngül? hiperkapitalista-neoliberális politikával szemben, egyértelm? kötelezettségvállalása a szociális állam (részben) visszaállítására és (részben) fölépítésére, az adósságdiktátummal való szembeszállás, a szolidaritás a világ szegényeivel (rabjai a földnek): mindez nemcsak a görög nép támogatását szerezheti meg neki, hanem egész Kelet- és Délkelet-Európáét, ahol végre megsz?nhet a különféle jobboldalak versengése” .

Ez a helyzet. Kíváncsian várjuk a fejleményeket, és örvendünk, hogy van egy hely, ahol a baloldal nem azzal van elfoglalva, hogy hova járjanak szükségre a „semleges nem?ek”.

Mert az elmúlt évtizedekben ez volt az európai baloldal vigyázó szemeinek horizontja.

Az európai jobboldal pedig (e sorok íróját is beleértve) a Csengetett, Mylord? világába vágyakozik, és úgy véli, ott még Mable vagy Henry is szívesen lenne. És az európai jobboldal ezt soha nem merné nyilvánosan beismerni. Így nézzük egymást – jóindulatú eufémizmussal kifejezve – idegenkedve.

Görögországban pedig végre történik valami. Ami talán öt percig nem lesz hazugság. Tényleg: örüljetek! Reménykedjetek!

Bayer Zsolt -magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló